

מסורת הש"ס

(א) לַקְחֵם הַזֶּה (ב) לַקְחֵם לֵךְ
(ג) (שְׁמוֹנֶה עָשָׂר, ד) (עֵשֶׂר)
חֹמֶם לַקְחֵם הַזֶּה דִּישׁ רִי
חֹמֶם (ה) עֵשֶׂר חֹמֶם
שְׁמוֹנֶה עָשָׂר דִּישׁ חֹמֶם
(ו) מִחֲמֹנֶת יָת. גִּטְיִן נֶאֱמָר
בְּרֵךְ קָה. שְׁמוֹנֶה עָשָׂר
(ז) לַקְחֵם לֵךְ (ח) (עֵשֶׂר לֵךְ)
(ט) (שְׁמוֹנֶה עָשָׂר, י) (עֵשֶׂר)
יִסְרָאֵל דְּלֵא הִדֵּר בֵּינָם לְגַמְדִּי
הֵלֵךְ דְּלֵא קִטְרִי, יִסְרָאֵל חֹמֶם
(ל) לַקְחֵם לֵךְ (מ) יְעִישׁ
אֲרִיסֹת מֵאָה חֹמֶם בְּרֵךְ קָה.
דִּישׁ עֲרִיבֵי

גליון הש"ס

נב' אלא מחזורתא. קשיא
הא חוס' ד"ה ולחיו וכו'
כתבו וימיו הו"מ לשני
דליתא קמן דנשיליה אס כן
אך הסכרעה דשני
מעיקרא דליתא מ"מ מיר
ננקט וחי תחד וליתא קמן
דנשיליה ושיך ביה טעמא
כי היכי דלדוד:

מוסף רש"י

א"כ מה חסדי רמאי.
אלה לא ידע לטוע על
האמת (דקדוק דל) חזקה
אין אדם מעזי פניו כבני
בעל חבור. לכסוד לא
הכל נשלי חלחלה
המקלה איט נאמן על
השאר, הדאי נביליה עמי
דנכמריה כן נישנין לאו:
אין אדם מעז פניו כבני זה
עששו על מנהג, האכל
היה דכפר לא פטור
משכונתה דאי לא קושטא
כדייה לאו פטור למכר
גיה, ויחי דהויא חמלה
נבלה עמי נכמריה ודא
כזה כפריה משום דלאן
מעז פניו נישנין דלאן

ואיכא לממר כוליה דמר. ועוד על דמר אפילו הכי חולקין בלא שבועה: וכל דליכא לממר דתרייהו צדי דהוה נעל שבועה: וסוף. ואוחז: דר' יוס' שנים שהפקידו אלל אחד זה מנה וזה מתאים זה אומר מתאים שלי וזה אמר מתאים שלי וקאמר ת"ק מנה לזה מנה ולזה מנה והשאר ה"א מנה עד שיבא אליהו אמר ר' יוסי א"כ מה הפקיד הכמאי ולמה יורה הכי קיבל את שלי אלל הכל ה"א מנה והשאר הכמאי. ור' יוסי א"כ מנה: ור' יוסי כשאר דמאי. דהתם על מנה השני הם דנין ואלו דנין על השלם כולה: דהד מינייבו הוא. ואין לומר יתחלקו: וכל דליכא לממר דהד מינייבו הוא. ואין לחבירו חלק בה לא כ"ש דליה ליה יתחלקו: מאי פסידא איהו ליה. למי שאין לו חלק בה אם מהא שבויה מה יטול: מקח וממכר מאי איכא לממר. הא אוקימנא? דקיבל דמים ממרייהו ואי הוה ממרינן יחא תעליה ודאמים מונחים איהו ליה פקדלה לרמאי ויורה על האמת קרם שיפסיד: הכס היינו טעמא. דבעיה: שבועין וטולין דחמיו ואמר לשבעה אנה אשוחתא דידך עבדי וגמתי לפועלך ממון שמימי: מאי איהו לי גבי שרי. לערער: לא מיסבן. לי איני מאמינן בשבועה. איני ואמר שהוא רשע ואין לי להאמין אדם שבועה על כתיי אלל אם כי האמנתי מתחילה להפקיד אללו או להחנות עמו: אם כימסיה. ואחיה הוא שקילקלת ואין לי להפקיד בלוקלוק שיהיו מעמי מונחין על שביא אליהו: וישבע על השאר דנין מודה מקלת הטענה שאמרה תורה ישבע דלפליין שבועות (דף מ"ח) ור' יוסי. ור' יוסי דזה לא הודה הכי ר' יוסי עדים במקלת ואל תהא יודעת פיו גדולה לחייבו על השאר שבויה מהעדאת עדים: מקל וחומר. לקמן (שם) מפרש מאי ק"ו: וסנה חוגא. ותנא דר' יוסי ציטתא לדידי: ור' ואמר כו'. וקחני שניהם וישבעו: און פסדי דמה דפספס הלי. הייט פלגא: ודייה הוא. שחרי מחזוק הוא בפנינו אלא כולה אמר כל כולה וחבירו כופר את כולה שאומר כולה שלי ואף מה שאחיה תפוס בידך ואני מעדיין אותו שיש לו בה מקלת ומחייבים את חבירו שבועה על השאר דייטוי מאי שעיכ לעצמו: מאי לא תהא הודאת פיו גדולה מהעדאת עדים. מהכי חייב לן למידק דמיקא האדעתין דתהא הודאת פיו גדולה מהעדאת עדים דליטערך לתנא למילך מק"ו דלא תהא הודאת פיו גדולה: מפני מה אמרה תורה כו'. ולא חשבו כמשיב אריזה לפטרו שלא כפר בכולו: ואלי

יודע והעד מעיד שהוא גנב או שאביו ה

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

התם ודאי איכא רמאי.
 צודאי אכל הכא
 דליכא רמאי דכל חד סבור
 קניס כי היכי דלודי. אכל

ואיכא למימר כולה למד ואיכא למימר כולה
למלמד אמר סומכוס ממון המוטל בספק חולקין
וכלא שבועה הכא דליכא דררא דממונא
דאיכא למימר דתרייהו היא לא כ"ש אפילו
סומכוס סומכוס שבועה זו מדרבנא היא כדרכי
דאמר ר' יוחנן ^{א"כ}שבועה זו וקתת תבנים
היא שלא יהא כל אחד ואחד הולך ותוקף
בטבטליתו של חבירו ואומר שלי הוא לימא
ממתניתין דלא כרבי יוסי דאי כרבי יוסי הא
אמר ר' אבהו ^{א"כ}מה הפסיד רמאי אלא הכל יהא
באמונה עד שיבא אליהו אלא מאי רבנן כיון
דאמר ר' יוחנן השאר יהא מונע עד שיבא אליהו
הא נמי כשאר דמי דספיקא היא האי מאי אי
אמרת בשלמא רבנן התם דודאי האי מנה

דהר מניניהו הוא אמרי רבנן יהא מונח עד
 ששיבא אליהו הכא דאיכא למימר דתרווייהו
 יהו אמרי רבנן פלגי בשבועה כלא אי אמרת
 ר' יוסי היא השתא ומה התם בדוראי אמר
 מנה למר ואיכא מנה למר אמר ר' יוסי יהא מונח
 עד שיבא אליהו הכא דאיכא למימר דחד
 מניניהו הוא לא כ"ש אפי' תימא ר' יוסי התם
 דאי איכא רמאי הכא מי יימר דאיכא רמאי
 אימא תרווייהו בהדי הדדי אנבהוה אי נמי
 התם קני ליה רבי יוסי לרמאי כי היכי דלודי
 רמאי מאי פסידא אית ליה דלודי תינה מציא
 מוקח וממכר מאי איכא למימר אלא מחזורתא
 בדרשנין מעיקרא בין לרבנן ובין לר' יוסי התם
 גבי חנוני על פנקסו דקתני יזה נשבע ונטול
 יזה נשבע ונטול מ"ש דלא אמרינן נפקה
 לממונא מבכה"ב ויהא מונח עד שיבא אליהו
 דהא בדוראי איכא רמאי אמרי התם היינו מעמא
 דאמר ליה חנוני לבכה"ב אנא שילוחתא דידך
 עבדינא מאי אית לי גבי שכיר אע"ג דקא
 משתבע לי לא מהימן לי בשבועה את
 האמנותיה דלא אמרת לי בסהדי הב ליה
 שישכור נמי א"ל לבכה"ב אנא עברי עבדתא
 בלא מאי אית לי גבי חנוני אע"ג דמשתבע לי
 בלא מהימן לי הלכך תרווייהו משתבעי ושקלי
 ונטולי ממכעל בבית: יתני רבי חייא ימנה לי בידך
 יהלה אומר אין לך בידך כלום והעדים מעידים
 אותו שיש לו חמשים זוז נותן לו חמשים זוז
 וישבע על השאר שלא תהא הודאת פיו
 גדולה מהעדאת עדים מק"י ותנא תנא שנים
 ואוחזין בטלית זה אומר אני מצאתיה וכו' והא
 הכא כיון דתפיס אנא סהדי דמאי דתפיס האי
 דידהו הוא ומאי דתפיס האי דידהו הוא וקתני
 שבע מאי שלא תהא הודאת פיו גדולה
 דרמאי רחמנא שבעה עליה כדרכה דאמר
 רבא מפני מה אמרה תורה ימדה מקצת
 המענה ישבע חוקה אין אדם מעזי מפני כפני
 והא דלא כפריה משום דאין אדם מעזי מפני
 והאי

לו יי"ל לדמכי הוא זה משמע דגזירת הכתוב הוא לדוקא מו

এ

כך קנים ליה גם כמה שהוא שלו
עור תריוויו נהדי הדדי אגבהו
והוא הנהיג קודם: **א** נבי התם
אפילו איכא ודאי רמאי בנן שזה
אז מלאהיה אני מלאהיה היום זה אומר
אז מלאהיה אמתול מיום דיחילקו
ללא חמרין יזה מונח עד שיבא אליהו
דבשגיל כך לא יפרוש דהא אינו
מפסיד כלום:

אלא מחודתא בדשנן מעיקרא.
 וכל לומר ^עדסדר גיס

ואלה סני נטעמחא דמפסיד הרמחא
 ונבד דלא קנים ר' יוסי אלא היכא
 דאליבא דרמי רמאי וליה פסידא
 דאליבא היכא דרמי רמאי וליה פסידא
 אלא יקנים כדמשמע לישא דא"כ מה
 הפסיד הרמאי מיהו לשון אלא
 כדמשמע דהדר נגמרי וכן בסמוך
 דפרקיין בין לרבנן בין לרבי יוסי ינחא
 והא מונח אף על גב דהסח לית
 ליה פסידא לרמאי:

גבי חנוני נמי יחא מונח. לר"ע

דאמיר (ימות דף קס"ב): בלקח
ממחשבה ואינו יודע מחלה מהם לקח
ועתה לבוא"ל לא ספק אלא ויתן
לבוא"ל אלא מונח דעתם הוה יתן
למדבר ואילו דלפסיד אנפשיה:
אפרת א"י הב י"ה בבהר.
חמה לימא לה ביעל הבית
למקומו שדמיך ולא לעומוי א"ל דלא
אמר ליה דב יתן בשהיה לו מעלום
להשם על לב דאמרין ב' הכותב
(מכות דף ק"ב) גבי אינומי דיו מקמי
וי חוסי אשדעריה ציד סורבא)
ופרענוהו אלא הכי לכו ב' לי שטרא
ואמרו ליה ה"ל שטרא ויניחו ומסיק
הסוסי דלא שני שטרא ויב
הוה וזי ולא שני הכי וזי ושקול שטרא
מחייב השלים משום דאמר ליה למקומו
שדמיך ולא לעומוי וי"ל דהתם כיון
דאמר לקוחות שטרא כאילו אומר
העוסי בזהו ענין שני שטרא השטר ליד
אזל הכא אלא הוצרך עדים כדל:

מפני זה אמרה תורה ב' פ'.

יהא נאמן במגו דאי צעי
 כופר הכל או ניפק מהכל ללא נוימא
 ארסו בעלמא ומשיי דאין זה מגו דלא
 ארסו מעין פניו לכפור הכל הויל
 ונתיירו מזכר בשקורא אבל במקום
 שיכול להעין כגון צבנו ואמר מה
 לאנצין ידיר והאלכתי פרס נאמן
 מזכר דאי צעי הכל כדליתא
 פ"ב דכתובות (דף י"ה וס) ובפרק
 גטות הדיינים (שטותי דף מ"ג)
 ויאת כופר הכל מנלן פטור וחי
 ויזכר מעטם חוקק דאין אדם מעין
 דהא אפי' במקום שיכול להעין פטור
 כגון צבנו ואפילו מודה מקאת פטור
 ההם מזו דאי צעי כפר הכל ואין
 למוד דילפינן מדואטקטיא למכתב
 אחד מחייבו שבעה וחי כופר
 הכל חייב מאי נפקא מינה אלא אחד
 הכל בלאו הכי חייב דהא איטקטי
 במקום שהוא אינו חובע כלום ואינו
 מקאת הטענה חייב ולא כופר הכל!:

בכוליה

עין משפט
גר מצוה

ז א מ"י פ"ט מהלכות
טוען וטוען הלכה ז
מגן עשין זכ:
ח ב מ"י פ"ט מהלכות
מלוה ולוה הלכה ה
מגן עשין זכ טושי"ע ח"מ
מגן עשין זכ:
ט ג ב מ"י פ"ד מהל' טוען
וטוען הלכה י מגן
עשין זכ טושי"ע ח"מ ס'
ע"ה פ"ד ק:
י ד מ"י פ"א ס' הל' א
מגן עשין זכ טושי"ע
ח"מ ס' פו סק"י א:

רבינו חננאל

[illegible]